

RAPPORT FRÅN FJÄRRAN

Äventyr i fjällen

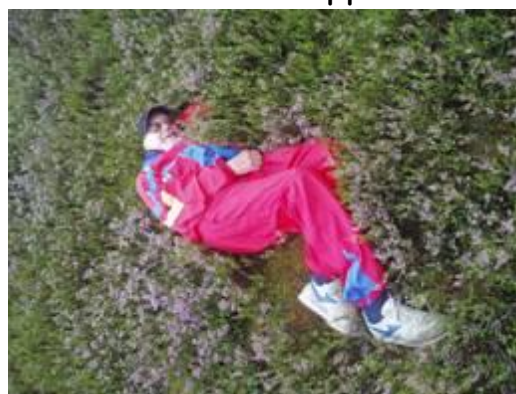

Alla som åker runt vårt arma klot för att hoppa, springa, skida eller sparka för att erövra guld och silver och miljoner kan kasta sej i väggen hela bunten. Deras prestationer går ändå inte att jämföra med en 85+ares traskande på blommande ljunghedar ovan trädgränsen utan jakt på

minuter, miljoner och medaljer.

Jag har under många år haft glädjen och förmånen att tillsammans med en av mina söner få njuta av naturen med stavgång i de svenska fjällen bakom hans breda ryggtavla och hans varningar för alla fallgropar.

2007 var vår sista fjällvandring tillsammans och den pågick i Tandådalen upp mot norska fjällkedjan. Det var en fantastisk upplevelse att med lite proviant och extra kläder i rygsäcken göra våra dagliga långturer. Tre timmar på förmiddagen och två på eftermiddagen. Vilostunderna tog vi ofta liggande i den blommande ljungen, som på bilden till höger.

Det finns mycket att berätta från fjällvärldens flora och fauna, men jag ska inte göra några större utsvävningar i den vägen. Bara ett par andra upplevelser som jag har svårt att förbigå. Det är inget fel att få känna sej som barn ibland, och det kunde jag verkligen få känna under en vandring efter den beryktade Trollstigen. Det var en attraktion för både barn och gamla gubbar med lite av barnasinet

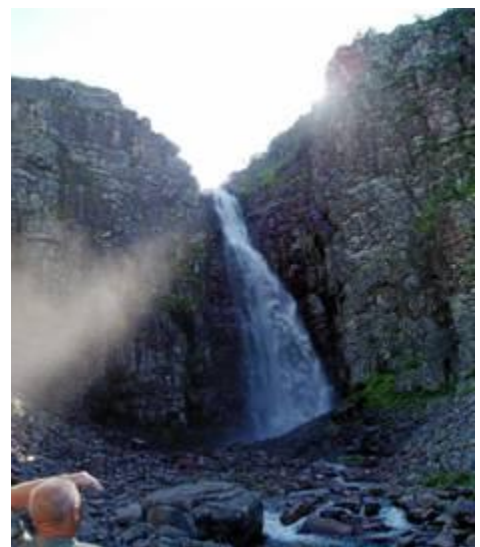
kvar. Hela den långa vandringen i dalgången upp för berget, tog i min takt drygt en timme, för att sen fortsätta på mer jungfruliga marker.

Hela stigen upp för berget var på lagom avstånd från varandra kantad av träskulpturer i naturlig storlek formade av en skånekonstnär till troll, fåglar och olika djur. Vid varje skulptur fanns en högtalare på en gren i närheten med autentiska ljud eller monologer festligt och roligt intalade av Bengt Åke Varg som agerande trollgubbe. Här nedan en bild på skulpturen av en häst i naturlig storlek som drar ett timmerlass. Här fick man höra naturliga ljud inifrån skogen från yxhuggen och timmersågens rytmiska väsande. I bakgrunden hördes proandet och smackandet till hästen, och skrammel av kättingar.

Ja, visst kan man ha trevligt även om man inte jagar minuter, centimetrar och medaljer. En dag med lite sämre väder, tog vi bilen för att åka till Fulufjällets naturreservat för att där få uppleva ett annorlunda äventyr.

Helt nära intill den norska gränsen finns Sveriges, kanske Nordens högsta vattenfall, Njupeskärsfallet. Från 125 meters höjd kastar sig "älven" 93 meter i fritt fall ner i ravinen. Så har den gjort i 500 miljoner år, efter vad förståsiggpåarna som vet har att berätta. Även hit upp var det en timmes vandring i ravinens branter sedan vi lämnat bilen, men målet var mödan värd. Vandringsleden var bra tillrättalagd, men ändå jobbig för oss ungdomar. Men trots detta vill jag inte vara det här äventyret förutan. Det ville säkert inte alla andra heller som den dagen tagit sig dit. Synd bara att vi i regndiset inte kunde få en riktigt bra bild på det väldiga fallet.

Ett extra minne från den här fjällpromenaden fick jag ta med mig hem tack vare min vackra stortå. Jag råkade bryta loss en kartnagel, och tån påminner dagligen om mina vilda äventyr. Jag vet att jag är en obotlig optimist, och därför går jag fortfarande omkring och

hoppas att jag ännu har chans att få möta björnar och vargar och en och annan fjällvråk på kommande fjällvandringar, väl mött i så fall! Hoppet är väl det sista man förlorar?

© Göte Ingelman 2011